

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Weil, Gotshal & Manges s. r. o. advokátní kancelář,** se sídlem Křížovnické náměstí 193/2, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR,** se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R0171/2016/VZ-36903/2016/322/KBe, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2016, č. j. 30 Af 85/2016 - 155,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení zadala veřejnou zakázku na poskytování právních služeb. Žalobkyně se o zakázku neúspěšně ucházela. Proti výsledku se žalobkyně bránila

námitkami a též požadovala vydání předběžných opatření, aby nedošlo k uzavření smluv na podkladě vítězné nabídky. Navrhovaná předběžná opatření žalovaný nevydal.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. ÚOHS-S0310/2016/VZ-22458/2016/522/PKř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl zamítnut návrh na nařízení předběžných opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), ve správním řízení vedeném žalovaným ve věci přezkoumání úkonů zadavatele, osoby zúčastněné na řízení, učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „*Poskytování právních služeb*“ v otevřeném řízení, tj. aby byl zadavateli uložen zákaz uzavřít v zadávacím řízení smlouvu a aby bylo nařízeno pozastavení zadávacího řízení. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala rozklad, který předseda žalovaného v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, které Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Krajský soud nejprve vážil, zdali na rozhodnutí o vydání předběžných opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona o veřejných zakázkách dopadá kompetenční výluka dle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kompetenční výluky bránící soudnímu přezkumu mají být vykládány restriktivně, přičemž v pochybnostech má být právo na soudní přezkum zachováno. Neumožnění soudního přezkumu může pro některé adresáty znamenat značně nepříznivé důsledky, aniž by měli k dispozici jiné účinné prostředky ke včasné ochraně svých práv. Uvedené platí právě pro návrh na vydání předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť nebrání-li během správního řízení (po uplynutí blokační lhůty dle § 111 odst. 5 téhož zákona) zadavateli nic v pokračování řízení, může dojít k uzavření smlouvy s vítězným uchazečem. Nápravné opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách lze pak vydat pouze tehdy, pokud nedošlo k uzavření smlouvy, proto rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření může mít pro navrhovatele vážné důsledky. Po uzavření smlouvy již nepůjde vyhovět návrhu ve věci samé. Krajský soud proto možnost soudního přezkumu návrhu na předběžné opatření dle zákona o veřejných zakázkách (i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek sp. zn. 4 As 249/2014) potvrdil.

[4] Závěr o soudním přezkumu krajský soud podepřel i provedením testu přípustnosti (nedostatku kompetenční výluky). Aby mohlo být rozhodnutí pokládáno za rozhodnutí předběžné povahy dle § 70 písm. b) s. ř. s., musí kumulativně splňovat tři podmínky, a to podmínku časovou, věcnou a osobní. Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy a tedy s podmínkou věcnou, jež se týká podstaty řešené věci. Rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. V nyní posuzované věci ovšem není zajištěn nárok žalobkyně na vydání rozhodnutí, jež by otázku zákonnosti postupu zadavatele řešilo. Vydání rozhodnutí ve věci samé je totiž odvislé od postupu zadavatele. Uzavře-li bez vydání předběžného opatření smlouvu na veřejnou zakázku, vyvolá stav, že meritorní přezkum jeho postupu již neproběhne a řízení je poté ukončeno bez meritorního přezkumu. Časová ani věcná podmínka pro odepření soudního přezkumu prostřednictvím

aplikace kompetenční výluky podle § 70 písm. b) s. ř. s. tedy není splněna, a proto je žaloba přípustná.

[5] Krajský soud následně přistoupil k meritornímu přezkumu a uvedl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí neobsahují žádné přezkoumatelné úvahy, ze kterých by byl patrný důvod, proč žalobkyni nebylo vyhověno. V rozhodnutích absentuje jakékoli konkrétní odůvodnění, které by umožňovalo přezkoumat jejich zákonnost. Žádné ze správních rozhodnutí tak nenaplňuje požadavky, které na ně klade § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jejich řádný soudní přezkum není možný.

II. Obsah kasační stížnosti žalovaného

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 249/2013 dovodil možnost soudního přezkumu rozhodnutí o předběžném opatření dle § 117 zákona o veřejných zakázkách. Podle něj není ze znění: *„[n]avrhovatel má rovněž právo podat návrh na vydání předběžného opatření podle § 117 zákona o veřejných zakázkách, včetně opravného prostředku proti zamítnutí takového návrhu a následně i možnost soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54)*“, patrno, zda se zmiňovaná možnost soudního přezkumu vztahuje k přezkumu rozhodnutí o předběžném opatření anebo k přezkumu konečného rozhodnutí ve věci. Vzhledem k závěrům rozsudku rozšířeného senátu sp. zn. 2 Afs 186/2006 lze konstatovat, že je zde míněn přezkum konečného rozhodnutí, a nikoli rozhodnutí o předběžném opatření. Ze stávající judikatury (usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 119/2001 a sp. zn. 7 A 43/2001, či rozsudek téhož soudu sp. zn. 7 As 23/2013) plyne, že ze soudního přezkumu jsou zásadně vyloučena rozhodnutí o předběžném opatření i rozhodnutí, kterými byl návrh na předběžné opatření zamítnut. Lze tedy dovodit, že mezi rozhodnutí předběžné povahy, spadající pod uvedenou kompetenční výluku dle § 70 písm. b) s. ř. s., z logiky věci patří právě rozhodnutí o předběžném opatření.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku sice rozebírá test přípustnosti žaloby, ale u časové podmínky pouze odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/99. Neuvádí důvody, pro které považuje časovou podmínku za nesplněnou. Dle uvedeného nálezu rozhodnutí předběžné povahy je z přezkoumání soudem vyloučeno, což není v rozporu s právem na spravedlivý proces. Z důvodů chybějícího srozumitelného odůvodnění dané části napadeného rozsudku a z důvodu nezabývání se ani třetí podmínkou uvedenou u testu přípustnosti žaloby (podmínkou osobní) považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[9] Stěžovatel je přesvědčen, že došlo k naplnění všech podmínek pro aplikaci kompetenční výluky dle § 70 písm. b) s. ř. s. Časová podmínka je splněna, jelikož

napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o předběžných opatřeních, které musí být vydáno v probíhajícím správním řízení a které předchází vydání rozhodnutí konečného. Rovněž se jedná o rozhodnutí, které pozbývá účinků nabytím právní moci konečného rozhodnutí. Splněna je i osobní podmínka, neboť podat návrh na nařízení předběžného opatření dle § 117 zákona o veřejných zakázkách je oprávněn pouze účastník tohoto správního řízení, jemuž je v souladu s § 72 správního řádu následně adresováno a oznamováno i rozhodnutí konečné. K naplnění poslední (věcné) podmínky stěžovatel dovozuje, že konečné rozhodnutí musí být podrobeno soudnímu přezkumu a takový přezkum zahrnuje i přezkum rozhodnutí předběžného. I tato podmínka je naplněna, protože vztahy upravené napadeným rozhodnutím věcně odpovídají otázkám, které jsou následně řešeny v konečném rozhodnutí.

[10] Stěžovatel nesouhlasí, že žalobkyně má právo na vydání rozhodnutí, které je meritorní a které se bude zabývat otázkou naplnění podmínek stanovených v § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Takový závěr nemá oporu v žádném procesním ustanovení právních předpisů vztahujících se na danou věc. Nikde není stanoven nárok účastníka na vydání rozhodnutí, které bude řešit meritorní stránku věci, k čemuž odkazuje na § 66 odst. 1 správního řádu a § 117a zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud neposuzoval naplnění věcné podmínky ve vztahu k typu rozhodnutí, nýbrž vycházel z toho, že v přezkoumávaném případě předběžné opatření nebylo nařízeno. Předběžnost povahy rozhodnutí je třeba posuzovat vzhledem k typu rozhodnutí bez ohledu na jeho výsledek.

[11] Stěžovatel brojí i proti závěrům krajského soudu týkajícím se nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Ohledně míry odůvodnění rozhodnutí o nařízení předběžného opatření či jeho zamítnutí poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1554/08 s tím, že požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí se mohou lišit v závislosti na jeho typu a povaze. Nároky kladené na řízení o vydání předběžného opatření nejsou tak vysoké, jako v případě meritorních rozhodnutí. To neznamená, že na ně nejsou kladeny požadavky, které plynou z ústavního práva na soudní ochranu. Předběžné opatření musí mít zákonný podklad a nemůže být projevem svévole.

[12] Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2903/14 dospěl k závěru, že v určitých případech mohou být z ústavněprávního pohledu akceptovatelná i rozhodnutí neobsahující odůvodnění. *„[U]vede-li soud v odůvodnění stručné odůvodnění (byť jen v rozsahu několika vět), proč návrhu vyhověl, nemůže to vést k prodloužení soudního řízení. Časové nároky potřebné k sepsání základních důvodů rozhodnutí nemohou podstatným způsobem převýšit čas nutný k vyhodnocení toho, zda návrhu má či nemá být vyhověno; je evidentní, že pro soudní rozhodnutí je klíčové právě toto hodnocení.“* Z výše uvedeného stěžovatel dovozuje, že míra odůvodnění předběžných opatření je spoluvytvářena legitimním cílem, jímž je rychlá a efektivní prozatímní úprava poměrů. Nelze proto trvat na precizním odůvodňování každého rozhodnutí o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření, neboť by se jednalo o přepjatý formalismus. Stručné odůvodnění je ústavně konformní. Z rozhodnutí musí vyplývat to, zda stěžovatel návrhu na jeho nařízení vyhovuje či nevyhovuje. V odůvodnění pouze uvede, co posuzoval a z jakých podkladů vycházel, což prvostupňové rozhodnutí splňuje. K otázkám věcného posouzení se nemůže v této fázi vyjadřovat, neboť ty jsou předmětem meritorního rozhodnutí, založeném na řádně zjištěném skutkovém

stavu a provedeném dokazování. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení

[13] Žalobkyně nesouhlasí s tvrzeními stěžovatele v kasační stížnosti. Dle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu a krajského soudu podléhá napadené rozhodnutí soudnímu přezkumu. Nezbytnost soudního přezkumu plyne ze zvláštního významu předběžného opatření pro celé zadávací řízení. V případě zamítnutí návrhu zadavateli veřejné zakázky po uplynutí 45 dní nic nebrání, aby přistoupil k uzavření smlouvy. Po uzavření smlouvy již žalovaný nemůže přistoupit k uložení nápravného opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a musí řízení zastavit. S ohledem na zásadní význam musí být rozhodnutí o uložení předběžného opatření přezkoumatelné ve správním soudnictví. Se sdělením stěžovatele, že předmětné správní řízení bylo již ukončeno, žalobkyně nesouhlasí, neboť v zákonné lhůtě podala rozklad, přičemž stěžovatel byl nečinný. Napadené rozhodnutí je také zjevně nepřezkoumatelné, neboť v něm nejsou vylíčeny žádné věcné důvody, pro které nebylo návrhu vyhověno.

[14] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že souhlasí s argumenty stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti (a jejím doplnění). Návrh na vydání předběžného opatření spadá pod kompetenční výluku dle § 70 písm. b) s. ř. s., neboť se jedná o rozhodnutí předběžné povahy. Opačným výkladem by došlo k narušení předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na judikaturu citovanou stěžovatelem, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 185/2005. Dále dodala, že návrh na nařízení dvou předběžných opatření je bezpředmětný, neboť smlouvy byly již uzavřeny, a proto bude stěžovatel nucen (v případě potvrzení napadeného rozsudku) řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

[15] Napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný také z toho důvodu, že se krajský soud nevypořádal s argumentací, že žalobkyně navrhovala nařízení dvou předběžných opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona o veřejných zakázkách navzdory tomu, že se jedná o alternativy. Zároveň žalobkyně nemá *ex lege* právo na jejich nařízení. Krajský soud také nezkoumal, zdali žalobkyni bezprostředně hrozí újma na jejích právech. Předmětem přezkumu měl být i argument, že účelem institutu předběžného opatření není jeho automatické nařizování na návrh účastníka zadávacího řízení. Zadavateli také reálně hrozí vznik škody, pokud předběžné opatření blokuje dokončení zadávacího řízení a uzavření smlouvy. Předběžné opatření dle § 117 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je proto pouze pojistka pro odůvodněné případy, aby účastníkovi zadávacího řízení nebyla odepřena spravedlnost.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná osoba s právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že napadený rozsudek netrpí žádnými z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které krajský soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že se co do právního posouzení totožnou kasační stížností stěžovatele zabýval v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 As 247/2016 – 37, a shledal ji nedůvodnou. V nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud nemá důvod od závěrů citovaného rozsudku odchýlit, proto dále pouze shrnuje stěžejní argumentaci a v podrobnostech odkazuje na jeho úplné znění.

[20] Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, musí rozhodnutí předběžné povahy kumulativně splňovat tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy a to konkrétně tak, že rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. V projednávané věci však tato podmínka splněna není. Chybí nárok žalobkyně na vydání meritorního rozhodnutí, jež by posuzovalo otázku zákonnosti postupu zadavatele a tím i uložení nápravného opatření. Vydání rozhodnutí ve věci samé je totiž odvislé od postupu zadavatele, který, uzavře-li bez vydání předběžného opatření smlouvu na veřejnou zakázku, vyvolá stav, že meritorní přezkum jeho postupu již neprobíhá a řízení je ukončeno bez tohoto přezkumu. Věcná podmínka je dána souvislostí mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mimo jiné i o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by se nebylo možné domoci, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. V daném případě se konečným rozhodnutím nerozhoduje o otázce samotného zákazu uzavření smlouvy k vydání rozhodnutí dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a proto se výluka dle § 70 písm. b) s. ř. s. nemůže uplatnit, neboť by se žalobkyně bez jakéhokoli svého zavinění nemohla domoci svých práv. Z důvodu nesplnění věcné ani časové podmínky je žaloba proti napadenému rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, přípustná. Tento závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43, který možnost soudního přezkumu výslovně uvedl.

[21] Ohledně zbývající judikatury, kterou stěžovatel i osoba zúčastněná na řízení v kasační stížnosti zmínili k otázce kompetenční výluky dle § 70 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že se netýkala přímo předběžného opatření dle § 117 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (na rozdíl od již zmíněného rozsudku č. j. 4 As 249/2014 – 43), a proto ohledně jejího rozboru odkazuje na rozsudek č. j. 9 As 247/2016 – 37.

[22] Nejvyšší správní soud se následně zabýval nepřezkoumatelností správních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91 konstatoval , že *„[o]důvodnění správního rozhodnutí bezprostředně souvisí s jeho výrokovou částí a výroková část bez odůvodnění sama o sobě nemůže obstát (nejedná-li se o zákonem přípustné výjimky, kdy rozhodnutí nemusí obsahovat odůvodnění). Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.*“ Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 1. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1554/08, na který stěžovatel odkázal, uvedl, že požadavky kladené na odůvodnění se mohou lišit v závislosti na typu a povaze rozhodnutí a nároky kladené na řízení o vydání předběžného opatření nejsou tak vysoké, jako v případě meritorních rozhodnutí. Zároveň však vyslovil závěr, že rozhodnutí, z něhož není alespoň v základních rysech zřejmé, jakými úvahami byl soud při formulaci výroku veden, je podle jeho ustálené judikatury třeba považovat za nepřezkoumatelné. Přizpůsobení odůvodnění povaze případu je nepochybně přípustné, proto postačuje i stručné odůvodnění, ve kterém však musí být alespoň v základních rysech vyloženy důvody, které vedly k jeho vydání.

[23] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že v prvostupňovém rozhodnutí se v odůvodnění nachází pouze citace ustanovení § 117 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a následně je pouze konstatováno, že stěžovatel vycházel z podání účastníků i dokumentace k veřejné zakázce a po předběžném posouzení návrh zamítl. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda stěžovatele v bodu 23. pouze cituje zákonné znění § 117 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. V bodu 24. obecně popisuje úpravu předběžného opatření. V bodech 25. – 28. dodává, že na vydání předběžného opatření není právní nárok a nejedná se o meritorní přezkum. V bodech 29. - 30. uvádí obecné náležitosti odůvodnění rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření, které musí vycházet ze zákona, jeho účel a rozdíl mezi jeho náležitostmi a náležitostmi odůvodnění meritorního rozhodnutí. V bodu 31. se zabývá zásadou legitimního očekávání. V posledním bodě 32. shrnuje, že výroky prvostupňového rozhodnutí dostatečně specifikují, v jaké věci stěžovatel rozhodoval a z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, na základě jaké úvahy dospěl k výrokům rozhodnutí a dostatečně odůvodnil své správní uvážení.

[24] Takové odůvodnění nemůže ani ve světle stěžovatelem citovaných nálezů obstát. Absence konkrétních důvodů, které k vydání napadeného rozhodnutí vedly, znemožňuje přezkum zákonnosti rozhodnutí a nevylučuje správní libovůli, proti které nemá dotčená osoba efektivní způsob obrany.

[25] K námitkám osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že krajský soud nedovodil povinnost stěžovatele vydat vždy předběžné opatření, pouze

zdůraznil povinnost stěžovatele odůvodnit svůj postup a úvahy. Pokud v průběhu řízení dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namístě řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43). Byť se účastník řízení vydání předběžného opatření již poté fakticky nedomůže, dovození vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, může účastník využít v případných dalších krocích své právní ochrany (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 8. 2015, č. j. 62 Af 13/2014 - 111). Zbylé námitky osoby zúčastněné na řízení (újmy vzniklá žalobkyni, zadavateli) jsou námitky, kterými se krajský soud nezabýval, neboť napadené rozhodnutí zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšné žalobkyni nemůže být přiznána náhrada nákladů řízení stanovená paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení žalobkyně soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79). Žalobkyně vznik nákladů netvrdila ani neprokazovala.

[28] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu